

R.M. Ballantyne
Martin Rattler

Editor Aldo Press, București

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Aldo Press

Informații și comenzi ramburs
www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALLANTYNE, ROBERT.M.

Martin Rattler / R.M. Ballantyne - Bucuresti : Aldo
Press, 2004, trad. Adina Begu

I. Begu, Adina (trad.)
ISBN 973-701-015-9

821.111-311.3=135.1

R.M. BALLANTYNE

MARTIN RATTLER

ALDO PRESS

1. EROUL ȘI SINGURA SA RUDĂ.....	5
2. ÎN ÎNCURCĂTURĂ.....	8
3. MAREA LUPTĂ.....	11
4. O LECȚIE PENTRU CEI CARE ÎMPLETESC CIORAPI. PERSPECTIVELE LUI MARTIN SE LĂRGESC.....	19
5. MARTIN PLEACĂ PE MARE ÎMPOTRIVA DORINȚEI.....	24
6. CĂLĂTORIA, PIRATUL, URMĂRIREA, NAUFRAGIUL ȘI EVADAREA.....	31
7. MARTIN ȘI BARNEY SE RĂTĂCESC ÎN MAREA PĂDURE, UNDE VĂD LUCRURI TERIBILE ȘI CIUDATE.....	36
8. UN ȚINUT FERMECĂTOR. UN PAT NECONFORTABIL ȘI UN MIC DEJUN BIZAR. MULTE SURPRIZE ȘI CÂTEVA SPERIIETURI, LAOLALTĂ CU O DESCOPERIRE UIMITOARE.....	41
9. PUSTNICUL.....	50
10. UN DUȘMAN ÎN NOAPTE. LILIACUL-VAMPIR. PUSTNICUL VORBEȘTE DESPRE LUCRURI STRANII, DAR INTERESANTE	54
11. POVEȘTEA PUSTNICULUI.....	61
12. O EXPEDIȚIE DE VÂNĂTOARE ÎN CARE SE VĂD PIETRE CE POT FUGI, VACI CE NU AU NEVOIE DE HRANĂ. ÎNTÂLNIREA CU UN JAGUAR ȘI ALTE LUCRURI CIUDATE.....	72
13. MARTIN ȘI BARNEY ÎȘI CONTINUĂ CĂLĂTORIILE ȘI ÎNTÂLNESC ALTE LUCRURI CIUDATE. GĂSESC GIUVAERURI VII. MERG LA O FIESTA. SE ÎNCAIERĂ ȘI FUG.....	84
14. O CUGETARE ȘI VÂSLIT PE AMAZON. ISPRAVA LUI BARNEY. EXEMPLE DE ÎNCĂPĂȚANARE. O MANIERĂ REMARCABILĂ DE A DORMI.....	94
15. CINA URIAȘULUI ANACONDA. BARNEY TRAGE O SPAIMĂ ZDRAVĂNĂ. OUĂ DE ȚESTOASĂ, OMLETE ȘI COZI DE ALIGATOR. PLANTAȚIA LUI SENHOR ANTONIO. PREGĂTIRI DE VÂNĂTOARE.....	103
16. LA VÂNĂTOARE DE ALIGATORI. EXPLOZII CUMPLITE. SEZONUL PLOIOS ESTE ANUNȚAT DE O ÎNVIERE ÎNGROZITOARE.....	111
17. GAPO. ÎNTRERUPERI. GRAMPUS ȘI MAIMUȚICA. VÂSLIND PRIN PĂDURI. O NOAPTE PE O INSULĂ PLUTITOARE	121
18. TRISTA EXPERIENȚĂ DE LA SFÂRȘITUL CAPITOLULUI PRECEDENT ESTE URMATĂ DE ÎNCĂ UNA.....	128
19. DIN RĂU ÎN MAI RĂU. TOTUL PARE SĂ MEARGĂ DEZASTRUOS.....	134
20. MARTIN CUGETĂ ȘI IA O HOTĂRÂRE DE NECLINTIT. SATUL INDIAN.....	140
21. SĂRBĂTORILE SĂLBATICILOR ȘI PODOABELE. MARTIN DISPERĂ ȘI FACE O ÎNCERCARE ÎNDRĂZNEAȚĂ DE EVADARE.....	146
22. EVADAREA. SINGUR ÎN SĂLBĂTICIE. LUPTA DINTRE UN JAGUAR ȘI UN ALIGATOR. MARTIN ÎNTÂLNEȘTE CREATURI CIUDATE ȘI ÎNGROZITOARE.....	153
23. MARTIN ÎNTÂLNEȘTE PRIETENI ȘI VIZITEAZĂ MINELE DE DIAMANTE.....	161
24. MINELE DE DIAMANTE. UIMIRE DIN CE ÎN CE MAI MARE.....	165
25. PRIVELIȘTI NOI ȘI O CĂLĂTORIE PLĂCUTĂ.....	182
26. ÎNTOARCEREA.....	190
27. VECHEA MANSARDĂ.....	195
28. FINALUL.....	199

R.M. Ballantyne
Martin Rattler

R.M. BALLANTYNE

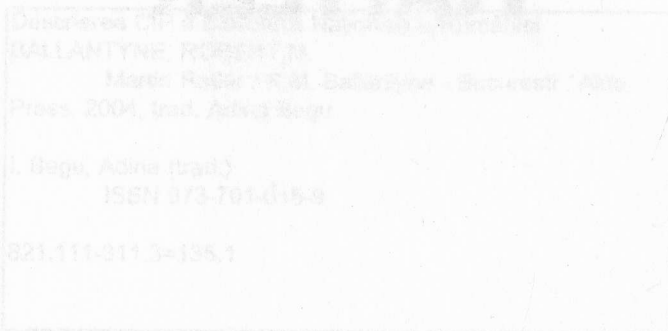
© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această lucrare sunt rezervate.

Informații și comenzi la: 021.111.311

MARTIN

RATTLER

Aldo Press

CAPITOLUL 1

EROUL ȘI SINGURA SA RUDĂ

Martin Rattler era un băiat foarte rău. Cel puțin așa zicea mătușa sa, doamna Dorothy Grumbit, și cu siguranță că, dacă cineva trebuia să știe, ea era aceea, căci locuia împreună cu Martin, pe care-l numea "otrava existenței sale și chinul vieții ei". Nu există nici un dubiu că, așa cum îl înfățișa mătușa sa, Martin Rattler era un băiat "din cale afară de rău".

E curios totuși că, deși majoritatea locuitorilor din satul Ashford păreau a fi de acord cu opinia doamnei Grumbit despre Martin, prea puțini erau cei ce nu-i zâmbeau cu voioșie copilului când îl întâlneau, zicându-i "Ziua bună, băiete!" din tot sufletul, ca și cum l-ar fi socotit cel mai de seamă băiat din partea locului. Nimeni nu părea să-i poarte pică lui Martin Rattler, în pofida așa-zisei sale răutăți. Bărbații râdeau când spuneau că e rău, ca și cum nici ei nu credeau întru totul ceea ce spuneau. Vicarul, un bătrân cu părul alb, cu o figură binevoitoare și sinceră, spunea că băiatul este plin, plin de răutate, dar că se va cumiți o dată cu trecerea timpului, era sigur de asta. Iar vicarul trebuia să știe ce vorbește, căci avea și el cinci băieți ai lui și alți trei ai unei rude îndepărtate, ce locuiau împreună cu el; trăise timp de patruzeci de ani într-o parohie înțesată cu băieți, îndrăgindu-i pe toți. Nu se putea spune același lucru despre doctor, un bărbat scund și rotofei, cu o căutătură înspăimântă-

toare, ce dușmănea băieții, în special pe cei mici, cu o ură foarte puternică. Doctorul spunea că Martin este un nemernic.

Și totuși Martin nu arăta ca un nemernic. Avea o brajii roz și durdullii, o gură rotundă și roșiatică, un nas drept și fin, o bărbie proeminentă și o frunte lată. Aceasta din urmă însă rar era văzută, din cauza cârlionților deși ce o acopereau. Când dormea, fața lui Martin era întruchiparea inocenței blajine. Dar, în clipa în care își deschidea ochii căprui-închis, o mie de gropițe și încrețituri începeau să joace pe fața sa, mai ales în colțurile gurii și în jurul ochilor, ca și cum spiritul veseliei și al răutăților pusese stăpânire pe băiat și era hotărât să profite cât mai bine de el. Când era cu adevărat interesat de ceva, Martin avea o față gravă și serioasă ca de filosof.

Mătușa Dorothy Grumbit avea un nas cârn, atât de cârn încât oferea o priveliște frontală a nărilor! Era un nas enervant, căci ochelarii bătrânei doamne refuzau să se odihnească în altă parte decât pe vârful său. Doamna Grumbit îi așeza cum trebuie, iar aceștia alunecau invariabil pe panta curbată a nasului, până când ajungeau pe mica movilă din vârf. Acolo se puteau odihni în pace.

Doamna Grumbit era o femeie blajină, micuță de statură, slabă și în vârstă; avea cam șaptezeci și cinci de ani, dar nimeni nu-i cunoștea cu certitudine vârsta, nici chiar ea. Purta o pălărie demodată, țuguată și o rochie din creton făcută dintr-o cuvertură de pat, imprimată cu flori de mărimea unei farfurioare. Era o rochie ciudată și foarte ieftină, căci doamna Grumbit era săra-

că. Nimeni nu știa cât este de săracă, la fel cum nimeni nu cunoștea nici vârsta ei, dar ea știa lucrul acesta și îl simțea profund, dar poate niciodată atât de profund, ca atunci când Martin, nepotul ei orfan, a crescut suficient ca să fie dat la școală, iar ea nu avea posibilitatea să-l întrețină. Dar dragostea e plină de istețime și hotărâre. Trăise șase ani în Germania și acolo învățase să împletească ciorapi cu o iuțea ce nu poate fi descrisă în cuvinte. A împletit două duzini. Vicarul a luat o duzină, iar doctorul a luat-o pe cealaltă. Vestea s-a răspândit. În acele vremuri, nu existau prea multe magazine în sate. Comenzile au început să curgă, mâinile doamnei Grumbit au apucat andrelele și au început să le miște cu o iuțea de negândit - și astfel Martin Rattler a fost trimis la școală.

Împletea stând așezată pe un scaun cu spătar înalt, lângă o fereastră mică, prin care soarele se revărsa aproape toată ziua și care oferea cea mai încântătoare priveliște imaginabilă: grădinile și livezile sătenilor, iar în mijlocul lor un pârau jucăuș; lângă ele se întindeau câmpiile verzi ale fermierilor, pe care pășteau oi și vite, și dealuri împădurite, mărginite în depărtare de cerul albastru strălucitor. Era o scenă fermecătoare ce făcea privirea să se însenineze și inima să se topească la vederea ei, iar gândul să se îndrepte, ca din întâmplare, către Creator.

Da, era cu adevărat o scenă ce merita privită, dar doamna Grumbit nu se uita niciodată, pentru simplul motiv că n-ar fi văzut-o chiar dacă ar fi privit-o. Vederea ei nu cuprindea mai mult de jumătate din salonul în care stătea. Cu ajutorul ochelarilor și cu mare efort reușea să

Revenind la povestea noastră, vedem că din celălalt capăt al încăperii, portretul soțului ei decedat, un fost căpitan pe mare, și pisicuța albă ce stătea de obicei pe covorașul din fața sobei. Ca să fim mai exacti, le vedea foarte neclar. Portretul îi apărea ca o pată încețoșată de albastru, ce era de fapt haina căpitanului, cu o altă pată albă în mijlocul ei, care era vesta, și cu o minge galbenă în vârf, capul. Era o priveștișă neclară și fără îndoială vagă, dar putea vedea portretul și asta era o mare mulțumire.

CAPITOLUL 2

ÎN ÎNCURCĂTURĂ

Focul a fost cauza pentru care Martin a intrat în încurcătură pentru prima dată la școală și iată cum s-a întâmplat.

- Du-te și întetește focul, Martin Rattler, spuse dascălul școlii, mai pune niște cărbuni și vezi să nu sară scânteii pe podea !

Martin sări imediat, plin de dorința de a fi ascultător, mai ales că stătea în picioare cu restul clasei și se bucura că se poate odihni puțin. Înteți focul cu mare grijă, mai adăugă câțiva cărbuni pe care îi aranjă de două-trei ori, trăgând de timp cât mai mult posibil. Apoi se mai uită o dată la foc să se asigure că totul era în ordine, dar nu fu mulțumit pe deplin și tocmai se apuca să aranjeze din nou cărbunii când Bob Croaker, unul dintre băieții mai mari, un derbedeu ce-i purta pică lui Martin, țipă:

- Domnule, Rattler se joacă cu focul !

- Întoarce-te la locul dumitale, domnule ! strigă învățătorul cu asprime.

Martin se întoarce imediat și își relua locul în clasă. Între timp observă că arătătorul îi era acoperit cu funingine. Imediat un zâmbet larg îi apărui pe față și în timp ce dascălul era ocupat cu unul dintre elevi își trecu degetul peste fruntea și nasul unuia dintre băieții ce se aflau lângă el.

- Ce parte a Pământului era populată de descendenții lui Adam ? întrebă dascălul.

- Sem ! țipă ascuțit un băiat micuț din spatele clasei.

- Liniște ! tună învățătorul, cu o încruntătură ce-l făcu pe băiat să se cutremure până în vârful picioarelor.

- Asia !

- Mai departe ?

- Turcia !

- Mai departe, mai departe ! Hei, John Ward, strigă dascălul, ridicându-se furios de pe scaun, ce vrei să arăți cu asta ?

- Cu ce, domnule ? întrebă John Ward tremurând, în timp ce un chicot înăbușit se răspândea prin clasă.

- Fața dumitale, domnule ! Cine ți-a înnegrit-o ? Ei ?

- Nu, nu știu, spuse băiatul, frecându-se cu mâneca peste față, ceea ce nu făcu decât să-i umple fața cu dungi de funingine.

Un hohot nestăpânit de râs izbucni din întreaga clasă, dar fu imediat urmat de o tăcere atât de profundă încât s-ar fi auzit și un ac căzând.

- Martin Rattler, dumneata ai făcut asta ! Știu că

dumneata ai făcut-o, îți văd urmele pe degete. Vino aici ! Acum spune-mi, dumneata ai făcut-o ?

Martin Rattler nu spunea niciodată lucruri neadevărate. Bătrâna sa mătușă își dăduse osteneala să-i înțipărească în minte, încă de la o vârstă fragedă, că minciuna este un păcat detestat de Dumnezeu și disprețuit de oameni, și învățătura sa nu fusese în zadar. Băiatul ar fi suportat orice pedeapsă decât să spună cu bună știință o minciună. Privi drept în ochii învățătorului și spuse:

- Da, domnule, eu am făcut-o !

- Foarte bine, domnule, mergi la locul tău și rămâi în școală după terminarea orelor.

Martin se supuse cu tristețe și nu peste multă vreme orele se sfârșiră.

- Hei, Rattler ! îi șopti Bob Croaker trecând pe lângă el, chiar acum mă duc să-ți învăț pisicuța ta cea albă să înoate. Vrei să vii să vezi ?

Râsul răutăcios care îi însoți remarcă îl convinse pe Martin că băiatul intenționa să-și pună în practică amenințarea. Pentru un moment se gândi să se năpustească după el să-și apere pisicuța, dar aruncă o privire către sprâncenele încruntate ale dascălului, ce stătea la catedră citind, și se înfrână. Astfel, înăbușindu-și sentimentele de teamă și furie, se strădui să-și omoare timpul privind pe fereastră băieții ce se jucau în fața școlii.

CAPITOLUL 3

MAREA LUPTĂ

- Martin ! zise învățătorul cu un ton sever, ridicându-și ochii de pe cartea de care era absorbit, nu privi pe fereastră, întoarce-te cu spatele la ea ! "

- Vă rog, domnule, nu mă pot stăpâni ! răspunse băiatul, tremurând de nerăbdare, în timp ce privea fix poste câmpii.

- Întoarce-te cu spatele la fereastră, am spus ! repetă învățătorul cu un ton ridicat, în același timp lovind catedra violent cu bățul.

- O, domnule, lăsați-mă să ies ! Uitați-I pe Bob Croaker cu pisica mea. O va îneca ! Știu că o va face ! Așa a spus și dacă îmi îneacă pisica, mătușa mea va muri, căci o iubește aproape la fel de mult ca și mine ! Trebuie să o salvez și, dacă nu mă lăsați să ies, veți fi un criminal !

Spunând acestea, Martin sări din bancă și se așeză în fața dascălului cu pumnii încheștați și cu fața aprinsă de tulburare. Uimirea de pe fața învățătorului se transformă treptat într-o expresie întunecată de încruntare, amestecată în mod straniu cu un zâmbet și, când băiatul încheie, îi spuse cu o voce joasă:

- Poți să pleci.

N-a fost nevoie să-i spună de două ori. Ușa se deschise cu zgomot și pietrișul din fața școlii, împrăscat în dreapta și-n stânga, se lovi de geam în timp ce Martin zbura peste el. Gardul ce despărțea școala de câmpia

dimprejur era jos, dar totuși prea înalt ca să fie sărit. Nici un băiat din școală nu reușise să treacă vreodată acel gard dintr-o singură săritură, fără să se sprijine cu mâinile de el, dar Martin reuși. Nu vrem să spunem că Martin ar fi făcut ceva supranatural, doar că a gonit ca un batalion de cavalerie, a țâșnit de la pământ ca o căprioară, a lovit cu picioarele scândura de sus, s-a aruncat peste ea, a aterizat în cap și s-a rostogolit pe pantă cu aceeași viteză cu care ar fi fugit, poate chiar mai repede.

Ar fi fost necesară o privire mult mai ageră decât a mea pentru a fi observat cum s-a ridicat Martin în picioare, știu doar că a făcut-o într-o clipită și, străbătând jumătate din câmpie aproape la fel de repede, ajunse în spatele lui Bob Croaker. Bob îl văzu venind și o luă la fugă urmat de întreaga școală. În câteva minute ajunseră la malul râului, unde Bob Croaker se opri și ținea pisicuța albă de grumaz.

- O, cruț-o te rog, cruț-o, Bob! Te rog nu face asta, n-o face! suspină adânc Martin, în timp ce se străduia în zadar să fugă mai repede.

- Uite-o cum se duce! strigă Bob, râzând grosolan și aruncând pisicuța în aer, de unde căzu cu zgomot în apă.

Fără îndoială că a fost un șoc îngrozitor pentru nervii felinei, dar pisicuța albă nu era un animal obișnuit. Inimioara ei bătu plină de curaj până se ridică la suprafață și, înainte ca tânărul său stăpân să ajungă la ea, se întorsese la mal. Dar, vai, ce schimbare! Căzuse în apă ca o minge pufoasă, rotundă și plăcută la atingere și ieșise ca o pată uscată de vopsea albă, cu ochii ne-

gri strălucind ca două mărgele de sticlă. De cum a reușit să se târască afară din apă, Bob Croaker a apucat-o din nou, rotind-o deasupra capului, însoțit de strigăte înăbușite de "Rușine!", vrând să o arunce iarăși în apă. În clipa aceea Martin Rattler îl apucă pe Bob de gulerul de la haină cu amândouă mâinile și, lăsându-se să cadă dintr-o dată, îl trânti pe băiatul cel crud la pământ, în timp ce pisicuța reuși să scape, ascunzându-se în smocurile dese de iarbă.

Fu nevoie doar de un moment ca Bob Croaker, care era aproape de două ori mai greu ca Martin, să-și revină și să se elibereze din strânsoarea adversarului său, pe care-l aruncă în spate și își strânse pumnii, vrând să-l lovească în față. Însă o mulțime de băieți îl împiedică.

- Rușine, rușine, nu joci cinstit! strigară câțiva dintre ei. Nu-l lovi când e căzut la pământ!

- Atunci să se ridice și să vină încoace! strigă Bob cu furie, în timp ce sări în picioare și-i dădu drumul lui Martin.

- Ei, acum e corect! Haide, Martin, amintește-ți de pisică!

- Ia-te la bătaie cu cineva pe măsura ta! strigară câțiva băieți mai mari în timp ce încercau să-l oprească pe Martin să se repeadă spre lupta nedreaptă.

- Așa să fie! țipă Bob Croaker, orbit de furie. Hai-deți oricare dintre voi, puțin îmi pasă dacă vine cel mai mare!

Nimeni nu răspunse provocării, căci Bob era cel mai puternic și cel mai mare dintre băieții din școală, în-
să, cum se întâmplă de obicei cu golanii, nu era în nici

un caz cel mai curajos.

Văzând că nimeni nu vrea să se bată cu el și că gloata de băieți încerca să-l oprească pe Martin, spunându-i că n-are nici cea mai mică șansă din lume să învingă, Bob se întoarse către pisicuță, care se lungea de zor și zise:

- Bine, Martin, lașule, pentru nerușinarea ta o să-mi mai fac o baie !

- Oprește-te, oprește-te ! strigă Martin hotărât. Bob Croaker, aș face orice să nu mă lupt cu tine ! Ți-aș da tot ce am ca să-mi salvez pisica, dar, dacă nu-i dai drumul decât dacă mă lupt cu tine, atunci o voi face ! Dacă o arunci înainte să te bați cu mine, ești cel mai mare laș de pe lume. Lasă-mă cinci minute să-mi trag răsuflarea și să beau puțină apă și mă voi lupta cu tine până voi cădea din picioare.

Bob privi surprins către micul său dușman.

- Bine, asta-i drept. Sunt de acord, dar dacă nu mă învingi, îți voi îneca pisica, să fie clar !

Spunând acestea, își dădu jos jacheta și cravata, în timp ce alți băieți îl ajutau pe Martin să facă același lucru și îi aduseră o înghițitură de apă în șapcă. În cinci minute totul era gata și cei doi băieți stăteau față în față, cu pumnii strânși, rotindu-se înconjurati de băieți.

Chiar în acel moment, pisica, obosită de atâta lins, scoase un sunet stins de supărare. De asta era nevoie ca indignarea lui Martin să se transforme într-o furie fără margini. Fața lui Bob Croaker primi o ploaie de lovituri rapide și usturătoare, ce-l luară prin surprindere și-l doborâră pe pajiștea verde. Însă Martin nu putea spera că va mai face acest lucru încă o dată. Bob cunoștea acum

forța atacatorului său, astfel că își adună toate puterile pentru luptă, începându-și atacul cu o cumplită lovitură în nasul lui Martin și alta în piept. Aceste lovituri temperară furia lui Martin cu o binevenită doză de prudență, făcându-i pe cei din jur să scoată diverse strigăte, unele de avertizare, altele de admirație, în timp ce tinerii luptători se roteau cu grijă unul în jurul celuilalt, gâfâind din greu.

Bătălia ce s-a dat în acea zi a fost una dintr-o mie. A făcut la fel de multă vâlvă în școala din sat ca și bătălia de la Waterloo în Anglia. A fost o luptă memorabilă, așa cum nici cel mai mare băiat din sat nu-și putea aduce aminte să se mai fi întâmplat și după care se raportau, în anii ce au urmat, evenimente ale istoriei juvenile, în special evenimente pugilistice, despre care, atunci când era vorba despre o luptă de seamă, se obișnuia să se spună "așa o luptă n-a mai avut loc din anul Marii Bătălii". Bob Croaker era un luptător renumit, Martin era, până la acea dată, un erou neîncercat. Deși avea o înclinație către luptele dure și certurile zgomoase, avea o aversiune incorrigibilă pentru bătăile cinstite și, într-adevăr, foarte rar venea acasă cu vreun ochi înnegrit, spre satisfacția mămăii Dorothy Grumbit, care nu era de acord cu nici o bătaie, din principiu, și de multe ori spunea, cu voce blajină, că nu ar trebui să existe soldați sau marinari (vroia să spună marinari luptători) și că oamenii ar trebui să rezolve orice conflict, cum ar putea ei mai bine, fără luptă, și să trăiască în pace și bună înțelegere, așa cum îi învăța Biblia. Cu toții ar fi fost mai fericiți, era sigură de asta, și, dacă toată lumea ar fi gândit ca ea, n-ar mai fi existat nici săbii, nici puști, nici